

ת"פ 28246/06/21 - מדינת ישראל נגד ע' ע'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 28246-06-21 מדינת ישראל נ' ע'(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופט יואל עדן
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זוהר נאור - פמ"ד

נגד
הנאשם:

ע' ע'
ע"י ב"כ עו"ד מאיר נבון

גזר דין

האישום והכרעת הדין

1. הנאשם הורשע בהכרעת הדין בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן - יידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה, לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 ("חוק העונשין"), מעשה טרור של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין בנסיבות סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, התשע"ו - 2016 ("חוק המאבק בטרור"), היזק במזיד לרכב ממניע גזעני, לפי סעיף 413ה בנסיבות סעיף 144ו(א) לחוק העונשין, התפרעות, לפי סעיף 152 לחוק העונשין, והפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287א(א) לחוק העונשין.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה עונשית. הצדדים נחלקו ביחס לשאלה האם הוראת חיקוק מס' 2 בכתב האישום המתוקן, עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין, עולה כדי עבירה בנסיבות סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, בהינתן עובדות כתב האישום המתוקן עליהן לא היתה מחלוקת.

לאחר שטענו הצדדים בעניין זה, נקבע בהכרעת הדין כי מעשיו הנאשם עולים כדי "מעשה טרור" כהגדרת מעשה שכזה בחוק המאבק בטרור. לפיכך, הורשע הנאשם גם בסיפא להוראת החיקוק, דהיינו נקבע כי יש לראות במעשיו כמקימים את יסודות העבירה לפי סעיף 329א(2) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 37א(א) לחוק המאבק בטרור, והוא הורשע בביצוע עבירה שהיא "מעשה טרור".

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם:

החלק הכללי בכתב האישום המתוקן:

החל מיום 13.4.21, במהלך חודש הרמדאן 2021, התרחשו בארץ ובייחוד בירושלים, התפרעויות ותקיפות שכללו אלימות, זריקות אבנים וחפצים לעבר אנשים וכלי רכב בעלי חזות או סממנים יהודים, מתוך מניע גזעני, וכן התפרעויות

ותקיפות על רקע לאומני נגד כוחות המשטרה והביטחון. ביום 10.5.21 חל יום ירושלים תשפ"א. החל מיום זה החמירו ההתפרעויות בירושלים, וגלשו אף לעבר ערים מעורבות נוספות ברחבי הארץ.

החל מתאריך 10.5.21, לאחר ירי רקטות מסיבי לעבר אזור ירושלים ועוטף עזה, החל מבצע צבאי של צה"ל בעזה המכונה "שומר החומות". בד בבד, החלו הפרות סדר אלימות ברחבי הארץ ובין היתר, חסימות של צירי תחבורה, ידוי אבנים וחפצים לעבר אנשים וכלי רכב בעלי חזות או סממנים יהודים, לעבר כוחות המשטרה והביטחון, והבערת צמיגים, במוקדים רבים ברחבי המדינה, והכל על רקע לאומני.

בתאריכים 10.5.21 עד 12.5.21, בלילות, התקהלו מאות אנשים וביצעו הפרות סדר, הבערות צמיגים, חסימות כבישים וידוי אבנים לעבר כלי רכב וניידות משטרה בכביש 25, הכביש הראשי בין באר שבע לדימונה, סמוך לכניסה לשגב שלום. בשל הפרות הסדר נחסם ציר התנועה לסירוגין, ורכבים לוו על ידי כוחות המשטרה, כוחות צה"ל ורכבי הצלה בין צומת ערוער לבאר שבע.

בתאריך 11.5.21, סמוך לשעה 19:00, החלו מאות תושבי שגב שלום לנוע לעבר נקודת המשטרה בשגב שלום תוך ידוי אבנים מאסיבי, ידוי חפצים ובקבוקי תבערה. בנוסף, החלה התקהלות בכביש 25, הבערת צמיגים, ידוי אבנים וברזלים וירי זיקוקין ישיר לעבר כוחות המשטרה ולעבר ניידות משטרה ורכבים. בנוסף, המתפרעים חסמו את הכביש באמצעות הצמיגים הבווערים ועצרו רכבים על מנת לראות האם נוהג בהם יהודי או ערבי.

פרק העובדות בכתב האישום המתוקן

בתאריך 18.11.20, הורה בית המשפט המחוזי בבאר שבע (מ"ת 45304-10-20) על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים הכוללים בין היתר מעצר בית מלא ("ההוראה החוקית").

במועדים 10-11.5.21 שתואר בסעיף 3 לחלק הכללי, הגיע הנאשם יחד עם אחרים שזהות חלקם ידועה, למהומות ולהפרות הסדר שבכניסה לשוב שגב שלום, בעת שהיו במקום הפרות סדר, שכללו הבערת צמיגים, חסימת הכביש, ידוי אבנים ועוד ("הפרות הסדר").

הנאשם שמע על ההפגנות מראש, והצטייד בכפפות ומקלע מבד ("קלע דוד") כדי ליידות אבנים נגד יהודים. הנאשם הצטרף להפגנות למען מסגד אלאקצא ושחרור שיח ג'ראח.

במועדים האמורים, הגיע הנאשם כשהוא רעול פנים להפרות הסדר, ונטל בהן חלק. הנאשם השתתף בכל לילה בחסימת כבישים, עצר רכבים שנסעו, יידה מספר אבנים לעבר רכבים וניידות המשטרה.

בהמשך למתואר לעיל, בתאריך 11.5.21 יידה הנאשם אבנים לעבר ניידות משטרה במהלך נסיעתו בכביש, במרחק של כ- 10 מטרים מהניידות, בסמוך לחסימות הכבישים והפרות הסדר.

בתאריך 11.5.21 סמוך לשעה 21:30 נסע ח.פ. ברכבו בכביש 31, והמשטרה הפנתה אותו לעבר כביש 25 בשל ההתפרעויות שהתרחשו באותה עת בכביש 31.

ח.פ. נסע בכביש 25 לכיוון באר שבע ונעצר בשל חסימות הכבישים, סמוך לכניסה לשגב שלום. במחסום הראשון שוחח בערבית עם המתפרעים שערכו אותו והם אפשרו לו להמשיך בנסיעה.

לאחר מכן, עוכב ח.פ. על ידי המתפרעים במחסום נוסף. אחר, שזהותו אינה ידועה צעק כי מדובר ביהודי, אז ההמון, וביניהם הנאשם, יידה אבנים על רכבו של ח.פ. והוא הוצא מהרכב והוטח על הכביש. תוך כדי ההתרחשויות המתוארות לעיל, צעק ח.פ. שהוא ערבי, על מנת שיחוסו עליו, אך ללא הועיל. ההמון, וביניהם הנאשם, התנפל על ח.פ. הוא הוצא מהרכב והוטח לרצפה, הוכה בראשו, בגבו ובצלעותיו, בידיים, בבעיטות ובאלות, נזרקו לעברו אבנים, תוך צעקות לשחוט אותו משום היותו יהודי, כמו כן רכבו נופץ.

ח.פ. חולץ מהמקום על ידי כוחות משטרה אשר נאלצו להשתמש ברימוני הלם על מנת להרחיק את ההמון מח.פ.

בשל המתואר לעיל, נגרמו לח.פ. חבלות בראש, בחזה ובכתף. ח.פ. נפגע מבחינה נפשית בכך שנשאר עם חוויה טראומטית, מצב רוח ירוד, הפרעות בשינה ובתאבון, פגיעה בתפקוד והוא הופנה לפסיכותרפיה לעיבוד טראומה באופן דחוף.

במעשיו המתוארים בעובדה 5 לעיל, בצוותא עם אחרים, סיכן הנאשם חיי אדם בכך שיידה אבנים לעבר כלי תחבורה בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי התחבורה או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי התחבורה בנסיבות שיש בהן לעורר פחד או בהלה.

בנוסף, הנאשם, בצוותא עם אחרים, ניסה לגרום לח.פ. חבלה חמורה תוך שימוש באבנים והכל מתוך מניע לאומני - אידיאולוגי, במטרה לעורר פחד או בהלה בציבור ובמעשה היה סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם ובבטיחות הציבור.

בנוסף, הנאשם בצוותא עם אחרים, פגע במזיד ברכבו של ח.פ. מתוך מניע גזעני.

בנוסף הנאשם התקהל עם אחרים, לשם עבירה ומטרה משותפת, והם התנהגו באופן שמפר את השלום, שהחלו לבצע בה את מטרתה בהפרת השלום, שיש בה כדי להטיל אימה על הציבור. כמו כן, הפר הוראה חוקית שניתנה כשורה מאת בית המשפט.

הראיות לעונש

3. במסגרת הראיות לעונש מטעם המאשימה הוגשו:

רישומי הפלילי של הנאשם (ת/1), הכולל הרשעה בעבירת שוד מ-2020, בגינה הוטל על הנאשם מאסר בפועל למשך 18 חודשים; מסמכים רפואיים של נפגע העבירה (ת/2), מהם עולה כי הנפגע הגיע למיון הכירורגי כשהוא מתלונן על

כאבים בבית החזה ובגב, והיו קיימים שפשופים על פני בית החזה, הנפגע עבר בדיקות, הוא עבר למיון האורתופדי ושוחרר.

במסגרת הראיות לעונש העיד קורבן העבירה. על פי עדותו הוא שירת 30 שנה את המדינה, ביחידות מסווגות, יצא לגמלאות ועובד כעת כמנהל בכיר בחברה. ביום המקרה, בו היו מהומות, ניגש לבדוק את שלום עובדיו ולאחר שראה שהם בסדר, התכוון לצאת לצפון לביתו. המשטרה הקימה מחסום וכיוונה את התנועה לכיוון נבטים ובנקודה מסוימת כאשר הגיע לפזורה, יצא המון, חסמו לו את הגישה ברכב, אם על ידי אנשים ואם על ידי סלעים וצמיגים. ההמון עצר אותו והתחיל לרגום אותו בסלעים, שברו את כל זוגיות הרכב, הוא צעק להם בשפה הערבית שהוא ערבי. מהמילים "אטבח אל יהודים, יהודים כלב", הוא הבין שהם באו לרצוח יהודי. הוציאו אותו מהרכב, והחלו להכותו בסלעים, בקרשים, בבעיטות, והנאשם ביניהם. נפגע העבירה ציין פרטים נוספים, אולם הואיל ואלו אינם בכתב האישום אין להביאם.

על פי דברי קורבן העבירה, באותו רגע הוא הבין שזה הסוף, שהוא הולך למות, הוא אינו יכול לגבור על ההמון וגם לא לשכנע אותו, הוא הגן על ראשו, שכב על הרצפה אחרי שהפילו אותו באגרופים ובבעיטות, ההמון צעק "אללה אכבר", הוא ראה רכבים נוספים שמגיעים ואמר שהוא נפרד מנכדו שנולד, אמר "שמע ישראל" על עצמו, כפי כל יהודי שמחויב להגיד בסכנה כזו ונפרד מהעולם. אז שמע יריות, וריצות, חלק ברחו חלק נתפסו, לא הצליח להבין מה קורה, היה שותת דם, ניגשו אליו קציני משטרה, הושיבוהו לצד הרכב ושטפו את פניו במים.

הוא היה שותת דם מראשו, כולו היה חבול, ואמר כי תוך כדי הלינץ' ניסה לחפש זוג עיניים רחמניות, אך לא ראה, אלא "עיניים רוצחות ועיניים שבאו לשתות דם של יהודי, וזה מה שראיתי".

בתוך הרכב ראה סלעים, קרשים, והרכב אשר היה ג'יפ חדש סקודה, ירד מהכביש.

שטפו את פניו, נתנו לו לשתות, אמבולנס לא היה מסוגל להגיע למקום לאור המהומות שהיו באזור, ואז השוטרים וקציני המשטרה החליטו לפנותו בעצמם לבית החולים סורוקה.

כאשר הגיע לבית החולים נכנס למיון, סירב להיבדק ע"י אח ורופא שהיו שם, מהנימוק שהם בדואים מאותה פזורה, ולדבריו סירב הואיל ולא רצה להאמין שדקה לפני רוצים לרצוח אותו ודקה אחרי רוצים לרפא אותו, סירב ולא רצה להיות בבית החולים הזה, והיה מאוד נסער. בבית החולים עשו לו בדיקות הוא חתם על כתב ויתור לפני שקיבל את התוצאות, וחיפש דרך לחזור לצפון, לביתו ולילדיו.

על פי עדותו הנזק הנפשי הוא הנזק החמור מאוד, שעד היום הוא אינו מצליח לצאת ממנו. זה בא לידי ביטוי בכך שמשפחתו משלמת את המחיר, הוא נהיה אדם פחות סובלני, פחות נעים, בקושי ישן, חי על כדורים, ונמצא בטיפולים אצל פסיכולוג ופסיכיאטר, ואפילו הפקידה במקום עבודתו אמרה לו שמאז הפיגוע השתנה מאוד, וכך גם משפחתו, אשתו ובנותיו.

נפגע העבירה ביקש להתחשב בנזק הנפשי שנגרם לו, ואשר הוא מנסה להתמודד איתו, וזהו נזק עצום, הוא נוטל גלולות לשינה, ישן שעתים בקושי וקם עצבני בבוקר, והוא לא היה אדם כזה. הנפגע הוסיף כי לפני האירוע היה אדם בריא בנפשו ובגופו, ונתן את מיטב שנותיו למדינת ישראל.

לדבריו, הוא מטופל נפשית, ובימים שהוא צריך לחבק את ילדיו ונכדיו, הוא מתמודד עם סיוט שבני עוולה גרמו לו.

במסגרת הראיות לעונש מטעם הנאשם הוגשו מסמכים ביחס לשירות בצבא של בני דודיו (נ/1).

תסקיר שירות מבחן

4. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן אשר יפורט אך בחלקו לאור צנעת הפרט.

על פי התסקיר, הנאשם כבן 22, רווק, המרצה כעת מאסר בתיק אחר. באשר להתייחסותו לעברו הפלילי, ציין הנאשם כי ביצע את העבירה בתיק האחר על רקע מצוקה כלכלית והתחברות לחברה שולית עימה התרועע. שירות המבחן מתרשם כי הנאשם נוטה למזער מחומרת העבירה בתיק האחר תוך שהשליך אחריות לביצועה על גורמים חיצוניים.

ביחס לעבירות בהליך זה, הנאשם תיאר את השתלשלות האירועים שהובילו לביצוען של העבירות. בתחילה מסר כי לא ידע שפניו מועדות להפגנה וכי לא תכנן להשתתף בהפגנה מראש. מסר כי ישב בביתו בעודו נתון בתנאי מעצר בית מלא, כאשר בני משפחתו וחבריו שכנעו אותו להתלוות אליהם לפגישה חברתית עם מכרים משותפים. עם הגעתו, לדבריו ראה את ההמולה ולקח חלק בה כתוצאה מהשפעה חברתית. בהמשך מסר כי תכנן להגיע למקום ההפגנה והצטייד באמצעים שהיו ברשותו כמתואר בכתב האישום, מבעוד מועד. יחד עם זאת, שלל את כוונתו באשר לתוצאות והשלכות העבירות אותן ביצע. באשר לייתר האישומים התקשה להודות ולקחת אחריות, ולדבריו יידה 2 אבנים בלבד ללא כוונה לפגוע אלא כחלק מהאווירה שהיתה במקום ותחושתו כי קיימת ציפייה חברתית לקחת חלק באותה הסיטואציה.

שירות המבחן העריך כי ברקע לביצוע העבירות עומדים מאפייני אישיותו של הנאשם הקשורים בקשייו לערוך שיקול דעת באשר למשמעות מעשיו ותוצאותיהם, נוקט בגישה בלתי מחייבת כלפי החוק ומשמעויותיו, וכי נוטה לפעול באימפולסיביות במצבים בהם חש לחץ חברתי ועלול להתנהג ללא שיקול דעת מעמיק אודות מעשיו והשלכותיהם.

להערכת שירות המבחן כיום מביע הנאשם צער וחרטה על התנהגותו ועל מעורבותו הפלילית ומבין כיום את משמעות מעשיו. יחד עם זאת, מתקשה לערוך התבוננות מעמיקה באופן ביקורתי במניעיו לביצוע מעשיו, ולהודות באופן מלא בעבירות אותן ביצע ולקחת אחריות על תוצאותיהם והשלכותיהם, וכי המחירים אותו שילם ומשלם ועתיד יהיה לשלם אינם מהווים בעבורו גורם מרתיע או מעורר התבוננות עצמית ביקורתית בהתנהלות חייו ובדפוסי התנהגותו המכשילים.

באשר לדפוסיו האלימים, הנאשם מסר כי אינו תופס עצמו כאדם אלים וכי אינו זקוק לטיפול בתחום.

בשיחה עם הנאשם בחן שירות המבחן את עמדותיו האידיאולוגיות, הנאשם תיאר כי אינו משויך לארגון כלשהו. תיאר את גורמי אכיפת החוק המשטרה והצבא כגופים חיוניים שמטרתם להגן ולשמור על התושבים. כן תיאר כי בתקופת מבצע שומר חומות חש אפליה כלפי המגזר אליו משויך, ואף תחושת פחד וייתכן כי תחושות אלו השפיעו עליו באופן שלילי.

שירות המבחן התרשם מבחור צעיר בעל יכולות וורבליות קוגניטיביות תקינות, אשר לדבריו גדל במשפחה אשר מחזיקה בעמדות חיוניות כלפי מדינת ישראל, וכי הנאשם בעל תחושת מחויבות ואחריות כלפי בני משפחתו, ואלו להערכת שירות המבחן מהווים גורמי סיכוי להימנעות התנהגות פורצת חוק עתידית.

שירות המבחן התרשם מאדם בעל גישה בלתי מחייבת כלפי החוק, בעל קשיי יציבות במסגרות לימודיות ותעסוקתיות בחייו, המתאפיין בסף תסכול נמוך, אימפולסיביות, קושי בדחיית סיפוקים וסיפוק צרכיו באופן מידי גם במחיר של עבירה על החוק. לנאשם גבולות פנימיים מוחלשים ואף מתקשה לעמוד בגבולות חיצוניים. קיים קושי לערוך תהליכי התבוננות עצמית בכשלו ומתקשה להודות באופן מלא ולקחת אחריות על ביצוע העבירות.

בשקלול הגורמים מתרשם שירות המבחן מקיומה של רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום האלימות.

שירות המבחן המליץ על ענישה הכוללת מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

בעקבות הבעייתיות אשר עלתה מהתסקיר ביחס לשאלת קבלת האחריות, התבקשה בדיון בטיעונים לעונש התייחסות ברורה ביחס לשאלת ההודאה בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ללא יוצא מן הכלל. ב"כ הנאשם הודיע כי הנאשם חוזר על הודאתו בכל עובדות כתב האישום המתוקן, ללא יוצא מן הכלל. הנאשם אמר כי הוא מכיר היטב את כתב האישום המתוקן, וחזר על כך שהוא מודה בכל העובדות הכתובות בו, וכי כל מה שכתוב בכתב האישום המתוקן נכון.

טענות הצדדים:

5. לטענת ב"כ המאשימה:

הנאשם במעשיו פגע בערכים המוגנים של שמירה על חיי אדם, שלמות הגוף והנפש, שלום הציבור וביטחון, שמירת הסדר הציבורי, אורח החיים התקין, וכיבוד סדרי שלטון ושמירה עליהם.

מעשיו של הנאשם הקימו באופן מובהק סיכון ממשי לחיי אדם, והביאו לנזק פיזי ונפשי לא מבוטל לנפגע העבירה. משעה שמדובר במעשים אשר בוצעו על רקע אידיאולוגי ובתקופה נפוצה, מובן כי חומרתם רבה יותר, והנאשם ביצע מספר עבירות חמורות והשתתף במספר אירועים בפרק זמן קצר.

תופעת האלימות על רקע גזעני, לאומני ואידיאולוגי בייחוד בתקופה בה אנו מצויים, מחייבת עליה ברמת הענישה וההרתעה לשם שמירה על בטחון הציבור, ויש לתת ביטוי לכך כשהעבירות בוצעו תוך סיכון ממשי לחייהם של אזרחים תמימים, אשר אם לא די בכך שנאלצו להתמודד עם ירי טילים מסיבי סביבם, מחשש כבד לחייהם במהלך מבצע "שומר החומות", מעשיו של הנאשם ואחרים שכמותו סיכנו את חייהם באופן ממשי, והטילו אימה ופחד לצאת לרחובות או לנסוע בכבישים, ולו רק בשל דתם, והתפרעויות אלימות אלו להן היה שותף היה הנאשם, סיכנו גם את אנשי כוחות הביטחון.

הנאשם הורשע, בין היתר, בביצוע עבירות שהינן מעשה טרור, ומתוך מניע גזעני, ונקבעה נסיבה מחמירה ל"פשעי שנאה", המכפילה עונש.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הינה גבוהה מאוד.

תוך כדי תקופת לחימה שבמהלכה נורו לעבר ישראל אלפי רקטות לעבר המדינה נפתחה חזית נוספת פנימית בתוך מדינת ישראל, במסגרתה אזרחי ישראל בעיקר מהמגזר הערבי אבל לא רק, פעלו במקומות רבים ברחבי הארץ, בצפון, במרכז, בדרום ובירושלים נגד כוחות הביטחון, תשתיות ונגד אזרחים אחרים ממוצא לאומי אחר. במסגרת זו בוצעו פעולות אלימות וקשות לרבות אירוע לינץ' חלקם נגד הגוף וחלקם נגד רכוש. פעולות אלה לא נעשו ע"י אויבי המדינה אלא מתושבים מהבית, אזרחי המדינה, אזרחים שהינם חלק ממרקם המשותף המחויבים נאמנות סולידריות וערבות הדדית שהפכו להיות פשוטו כמשמעו לאויב מבית. בעת הזו תוך כדי לחימה ותחת איום על חיי כל האזרחים, בתקופה בה אנשים מחרפים נפשיים להגנת כלל אזרחי המדינה פעלו האנשים נגד המדינה ואנשי בטחון נגד שכניהם שותפיהם החולקים עימם פיסת ארץ זו, פעולה זו בוודאי בתקופת מלחמה חותרת תחת חיים משותפים, בשל מעשים אלו היה צורך להפנות את כוחות הביטחון מעיסוקם נגד אויב במחוז לפעולות בטחון פנים כדי שיש להם ככדי לערער ולזעזע את בטחון האישי של המדינה ע"י שכניהם מבית שהפכו לאויב. פעולה זו פוגעת בבסיס האמנה החברתית אותה כל אזרחי המדינה אמורים לחלוק.

נפגע העבירה חווה תחושות קשות, פחד ואימה, חוסר וודאות אם ישוב אי פעם לביתו ויפגוש את משפחתו. נפגע העבירה פעל כל חייו למען הגנה ובטחונה של מדינת ישראל, ונקלע לסכנת חיים ממשית, אשר נגרמה בין היתר ע"י הנאשם.

הנאשם הינו אזרח מדינת ישראל, אשר סיכן את חייו של אדם שכל חייו פעל להגן ולהציל את חייו של הנאשם ושל אחרים, וחווה קשה ומזעזעת הזו חווה נפגע העבירה אך ורק בשל היותו יהודי. מדובר במחזות בתוקפות חשוכות שאין מקום שיקרו בביתו של העם היהודי.

פעולה מעין זו הינה בעלת חומרה יתרה, פוגעת בתקווה ברעות ובשכנות, לראיה סיפר נפגע העבירה שהוא איבד את האמון אפילו ברופאים מהמגזר הערבי שיטפלו בו.

לא בכדי נקבעה נסיבה מחמירה לפשעי שנאה המכפילה עונש תחת העונש המקסימלי שקובע החוק. העונש המוטל

בגין מעשים אלו צריך להביא לידי ביטוי את הסלידה באופן חד משמעי. על בית המשפט להעביר מסר מרתיע לבל יעז איש להצית את אש הגזענות בקרבנו ולפגוע באדם תמים בשל מוצאו או דתו.

על מנת שאירועים חמורים כאלו או אף קלים יותר לא יחזרו על עצמם, תפקידו של בית המשפט להרתיע את אלו שאפילו רק שוקלים לצאת ולבצע עבירות חמורות דוגמת העבירות בהן הורשע הנאשם.

המאשימה סבורה שיש בכוחו של בית המשפט כדי להשפיע על בטחון הציבור ולהגביר אמון הציבור ביניהם נפגעי עבירה, באמצעות ענישה מחמירה שתשקף את חומרתן של העבירות, תהווה גמול, והרתעה לעתיד לבוא.

אין בידי ב"כ המאשימה פסיקה חלוטה במקרים דומים, מאחר וטרם נגזרו דינים של תיקים דומים, ואלו שנגזרו דינים ערעור מטעם המדינה תלוי ועומד בשל ענישה מקלה שאינה עומדת בקנה אחד עם חומרת העבירות ונסיבות ביצוען.

עם זאת, בית המשפט העליון בערעורים על קולת העונש במקרים קלים יותר החמיר והכפיל את הענישה בחלק מהמקרים.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם אחד למכלול המעשים, הנע בין 7 ל - 10 שנות מאסר.

ביחס לענישה במסגרת המתחם, צוין כי אמנם מדובר בנאשם צעיר בגילו, אשר בעת ביצוע העבירות היה בגיל 21, אך חרף גילו הצעיר נזקף לחובתו עברו הפלילי הכולל הרשעה מהעת האחרונה בשל ביצוע עבירת שוד, אותה ביצע מספר חודשים עובר לעבירות שביצע בתיק זה, והוא נדון ל - 18 חודשי מאסר בפועל אותם הוא מרצה בימים אלו.

הגם שיש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן השיפוטי, יש לתת לכך משקל מועט, אם בכלל, בשים לב לחומרת העבירות, נסיבות ביצוען, ומסקנות והמלצות שירות המבחן.

לאור כל האמור, התבקש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון של מתחם העונש ההולם, לצד מאסרים מותנים ממושכים ומרתיעים, ופיצוי משמעותי לנפגע העבירה.

ביחס למאסר אותו מרצה הנאשם כעת, התבקש כי עונשו של הנאשם ירוצה במצטבר לו, תוך שצוין כי הנאשם הורשע גם בעבירה של הפרת חוקית, ומדובר במעצר בית אותו הפר בתיק השוד כדי לבצע את העבירות בתיק זה.

6. לטענת ב"כ הנאשם:

אמנם הצטייד הנאשם מראש ב"קלע דוד" אך בפועל לא בוצע בו כל שימוש. הנאשם הגיע על מנת ליטול חלק בהפגנות בעת שהיו כבר בשיא התרחשותן, אך לא היה חלק ממי שתכנן או ארגן את ההפגנה וההתפרעויות.

הנאשם נטל חלק באירוע המתואר בכתב האישום המתוקן, אולם לא היתה לו כל השפעה או יכולת שליטה על ההמון, ולא הוא זה שהוביל את ההתפרעות בשטח, הוא לא הסיט את ההמון לפגיעה במתלונן, אלא אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, והנאשם היה בבחינת המון שהוסט.

הנאשם אכן יידה מספר אבנים לעבר רכבים ונידות משטרה, אך בפועל לא פגע באף אחת מהן, והנזק שהנאשם גרם לו הוא באירוע בו נפגע המתלונן, ולמרבה המזל, בהיבט הפיזי, הפגיעה במתלונן איננה קשה.

החלק הארי של הנאשם בהתפרעות הסתכם בידי אבנים לעבר ניידות משטרה, ממוגנות ולא נשקפה להן כל סכנה מיידית האבנים, ובהתאם המאשימה ייחסה לנאשם ביצוע עבירה לפי סעיף 332א(א) ולא ס"ק (ב) החמור יותר.

ביחס לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, נטען כי כעולה מכתב האישום, באותם הימים היתה מתיחות רבה סביב מסגד אל-אקצא, והגם שברור כי אין מקום לקבל את ההתנהגות וההפגנה צריך שתהיה בהתאם לחוק, הרי שהדבר הביא להתלהמות הקהל, ואירוע מהסוג הזה אינו אופייני כלל וכלל לאוכלוסייה ממנה מגיע הנאשם.

הנאשם מגיע מהאוכלוסייה הבדואית, משחר המדינה חלק מהאוכלוסייה הזו שירת את המדינה בצבא ובכוחות הביטחון, וגם חלק מבני משפחתו של הנאשם שירתו בצבא, וגאים בשירות זה.

לאחר ההפניה לפסיקה, והפניה להנחיית פרקליט המדינה המבחינה בין יידוי אבנים ליידוי בקבוק תבערה, ולכך שתקיפה בבקבוק תבערה הינה בעלת חומרת יתרה, ולאור האבחנה שיש לערוך בעניינו של הנאשם, עותרת ההגנה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 20 ל - 40 חודשי מאסר.

הנאשם לא חווה עצמו כטרוריסט בשעת ביצוע העבירות, והופתע כאשר עניינו נחקר ע"י שירות הביטחון הכללי, הוא שווה בכלל המוגדר כביטחוני, והוא ומשפחתו אינם רואים עצמם כמי שהם נגד המדינה, אלא כחלק ממנה.

מהתסקיר עולה כי הנאשם מביע צער וחרטה על התנהגותו ומעורבותו הפלילית ומבין את משמעות מעשיו, בנוסף, הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ויש לזקוף לזכותו את ההודאה, חיסכון בזמן שיפוטי, העדת וחקירת עדים רבים, ובהם נפגע העבירה.

ביחס לעבר הפלילי, אכן נגזר דינו של הנאשם בעבירת שוד, אך לא ננקטה שם אלימות, גזר הדין ניתן תוך כדי שהנאשם מנהל משפט זה, ולפני כן לא היה הנאשם בכלל, וזו הפעם הראשונה שהוא מרגיש מה זה לבצע עבירה ולקבל עונש.

מכל האמור, התבקש למקם את עונשו של הנאשם באמצע המתחם, והתבקש לחפוף את עונשו עם העונש שהוא מרצה כעת, תוך שנטען כי זו היתה מעידה חד פעמית, והאווירה היתה של היסחפות ולא באמת היה יסוד נפשי של לבוא ולקטול יהודים.

הנאשם אמר כי עשה טעות, גם עם נפגע העבירה, והוא מצטער על כך. הנאשם אמר כי הוא מבקש ממנו סליחה, וביקש שהוא יבין שזו היתה טעות, ואין ביניהם כלום. הנאשם ביקש שתינתן לו הזדמנות, בגלל המשפחה.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

7. במעשיו פגע הנאשם פגיעה קשה וחמורה בערכים המוגנים של כבוד האדם, שלמות הגוף, הביטחון האישי, הביטחון הציבורי ושלטון החוק.

פגיעת הנאשם בערכים המוגנים הינה פגיעה קשה וחמורה וברף גבוה ביותר. הנאשם ביצע יחד עם אחרים מעשי אלימות קשים כנגד המתלון, אשר נקלע למקום, ואלימות קשה הופגנה כנגדו אך בשל היותו יהודי.

המתלון הועמד בסכנת חיים של ממש, והיה במצב בו סבר כי חייו עומדים להסתיים.

הנאשם אשר שמע על ההפגנות אשר בוצעו מתוך מניע גזעני וכלללי אלימות, זריקות אבנים וחפצים לעבר אנשים וכלי רכב בעלי חזות או סממנים יהודיים, וכן התפרעויות ותקיפות על רקע לאומני נגד כוחות המשטרה והביטחון, הצטייד בכפפות ומקלע מבד כדי ליידות אבנים נגד יהודים, הגיע רעול פנים מספר פעמים להפרות הסדר, והשתתף בחסימת כבישים, עצירת רכבים שנסעו, ידוי אבנים לעבר כלי רכב וניידות משטרה, והוא עצמו יידה מספר אבנים לעבר כלי רכב וניידות משטרה.

המתלון נעצר במחסום שהקימו מתפרעים ועיכבו אותו, ולכשאחר שזהותו אינה ידועה, צעק כי מדובר ביהודי, אזי ההמון ובו הנאשם יידה אבנים על רכבו של המתלון, הוא הוצא מהרכב והוטח על הכביש, וההמון ובו הנאשם, התנפל עליו והוא הוטח לרצפה הוכה בראשו, בגבו ובצלעותיו, בידים, בבעיטות ובאלות, ונזרקו לעברו אבנים, תוך צעקות לשחוט אותו משום היותו יהודי, רכבו נופץ, והמתלון חולץ מהמקום ע"י כוחות משטרה אשר נאלצו להשתמש ברימוני הלם על מנת להרחיק את ההמון ממנו.

מעשה זה בוצע מתוך מניע לאומני דתי שכוון כנגד המתלון אך בשל היותו יהודי.

מדובר במעשה טרור אשר ביצע הנאשם תוך שהוא גורם לפגיעה חמורה בגופו של אדם ובביטחון הציבור.

בנסיבות המפורטות של מעשה האלימות הקשה כנגד המתלון המבוצע ע"י הנאשם ואחרים, מובן כי אלמלא חולץ המתלון ע"י כוחות משטרה, התוצאה יכולה היתה להיות קשה הרבה יותר ואך כפסע היה המתלון מפגיעה פיזית קשה עד כדי סכנה ממשית לחייו.

8. סעיף 37 לחוק המאבק בטרור מורה על כפל העונש כאשר נעשה מעשה עבירה בנסיבות לפיהן זהו מעשה טרור.

מדובר בהחמרה משמעותית בענישה כאשר עבירה מבוצעת בנסיבות בהן היא עולה כדי מעשה טרור.

תכלית סעיף 37 לחוק המאבק בטרור הינה לעלות מדרגה במאבק בטרור, לצד החמרה בענישה. לשם כך נקבעה הוראה המכפילה את העונש של עבירה פלילית העולה כדי "מעשה טרור", במגבלת 25 שנים. יש להוסיף כי עליית מדרגה זו אינה רק במישור הענישה הפלילית, ולביצוע עבירה העולה לכדי "מעשה טרור", משמעויות גם בתחומים נוספים.

משבחר המחוקק לקבוע הוראות בחוק אשר תכליתן מאבק בטרור ונקיטת צעדים עונשיים מחמירים כנגד מבצעי "מעשה טרור", על בית המשפט ליישם הנחיות אלו.

בעבירות על רקע אידיאולוגי לאומני, שיקולי ההרתעה והגמול מהותיים ומרכזיים בשיקולי הענישה.

"11. החוק נועד להרחיב ולחדד את ארגז הכלים של רשויות החוק במלחמת החורמה שמנהלת מדינת ישראל נגד תופעת הטרור, על מורכבותה ופניה הרבות והמסוכנות. יחד עם הכלים השונים שנוספו לארגז, ביקש המחוקק להתוות מדיניות ענישה מחמירה בעבירות טרור. לצד עבירות חדשות שנקבעו, נקבעה בסעיף 37 לחוק הוראת החמרה כללית, לפיה "העובר עבירה שהיא מעשה טרור [...] דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה אך לא יותר מ-25 שנים" (למעט מקרים חריגים המפורטים בסעיף). התפיסה שביסוד החמרת הענישה, היא שהיותה של עבירה מסוימת 'מעשה טרור' כהגדרתו בחוק, הריהי "נסיבה מחמירה אינהרנטית"; יחודן של עבירות אלו מצדיק "הדגשה מיוחדת הן של תכלית ההרתעה בענישה, והן של עיקרון הגמול" (ראו: דברי הסבר להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"ה-2015, ה"ח הממשלה 1066, 1104).

12. הנה כי כן, המחוקק הורה על החמרת הענישה ועל עליית מדרגה במאבק בטרור במישור המשפט הפלילי. ואם זוהי מצוות המחוקק, הרי שתפקידו של בית המשפט - ליישמה. לא נוכל אפוא להנחות את עצמנו עוד לפי מדיניות הענישה שנהגה עובר לכניסתו של חוק המאבק בטרור לתוקף, ולהותיר את הוראות החוק בבחינת משפט עלי ספר, 'הלכה ואין מורין כן'..." (ע"פ 1466/20 מ"י נ' פלוני (25.6.2020)).

הוראת ההחמרה הכללית אשר נקבעה בסעיף 37 לחוק המאבק בטרור, משנה למעשה באופן מהותי את רף הענישה כאשר מתקיימות הנסיבות של מעשה טרור.

מדיניות הענישה אשר נהגה עובר לכניסת הוראה זו לתוקף, אינה יכולה עוד להנחות, מקום שהחוק קבע כפל העונש על אותן עבירות, כאשר הן גם מעשה טרור.

ההדגשה כעת, כאשר מדובר בעבירות שמהוות גם מעשה טרור, הינה על שיקולי ההרתעה והגמול.

משנקט המחוקק בצעד כה משמעותי, יש ליישם את הכלי אשר הוסיף לכלים למלחמה בעבירות המהוות מעשה טרור.

לחומרת ביצוע העבירות בנסיבות של התפרעות המונים תוך ידוי אבנים גם כאשר לא מדובר היה במעשה טרור ר' ע"פ 292/22 מ"י נ' מוחמד חליל (29.5.2022), בו נקבע מתחם עונש הולם של 22-48 חודשי מאסר בפועל, ונגזרו 20 חודשי מאסר, תוך ירידה מהרף התחתון, בגין עבירות של התפרעות, הפרעה לשוטר, מעשה פזיזות ורשלנות, ייצור נשק והחזקת נשק, כאשר הנשק היה בקבוקי תבערה. בית המשפט העליון החליט להחמיר בעונשו של המשיב, והתווספו לעונש שנגזר 12 חודשי מאסר, כך שתקופת המאסר הכוללת הועמדה על 32 חודשים, בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. אמנם, שם מדובר היה גם בייצור בקבוקי תבערה, אך מנגד לא היה מדובר בעבירות העולות כדי מעשה טרור, והדברים הבאים אשר נפסקו רלבנטיים וישימים מקל וחומר:

"אין צורך להכביר במילים על כך שמעשיו של המשיב - חמורים ביותר. לא אחת, עמד בית משפט זה על "החומרה היתרה הנודעת לפעולות של ידוי אבנים והשלכת בקבוקי תבערה [...] לעבר כוחות הביטחון", ועל כך ש"מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלה היא מחמירה, וניתן בה משקל ממשי לשיקולי הרתעה" ... גם על חומרתן הרבה של עבירות התפרעות המונים עמד בית המשפט לא פעם ולא פעמיים, בצינו כי הן מציבות "סכנה ישירה וממשית לחיי אדם, ואף עלולות להביא לפגיעות רציניות בגוף וברכוש", ולכן "יש לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות העלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה" ... הדברים נכונים ביתר שאת במקרה כבענייננו, שכן מעשיו של המשיב - אשר פוטנציאל הנזק הטמון בהם עצום ורב - בוצעו לאחר תכנון מוקדם, ממניע אידאולוגי-לאומני, ובזמן של גל הפרות סדר והתפרעויות אלימות ...".

בע"פ 901/22 מ"י נ' מוחמד אסווד (24.2.2022), מדובר היה בעבירות אחרות, אשר בוצעו במסגרת התפרעויות על רקע מבצע "שומר חומות" ממניע גזעני. בית המשפט העליון החמיר בענישה, והדברים להלן רלבנטיים גם לענייננו:

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בעבירות התפרעויות המונים, אשר מציבות סכנה ישירה וממשית לחיי אדם, ואף עלולות להוביל לפגיעות רציניות בגוף ורכוש. לפיכך, נקבע כי יש לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות העלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה ... "התפרעויות של המונים בכלל ועל רקע לאומני בפרט, צריכות לזכות לתגובה עונשית קשה וכואבת, יהיה מוצאם של המתפרעים אשר יהיה. כך נוהגת מדינת חוק, וכך זכאים לצפות כל הבאים בשעריו של בית המשפט" ... הדבר נכון ביתר שאת כאשר העבירות בוצעו ממניע גזעני, שמהווה נסיבה מחמירה שבכוחה להכפיל את עונשו של מבצע העבירה או להוביל למאסר של 10 שנים, לפי העונש הקל יותר (סעיף 144 לחוק העונשין). בשים לב לכך, נקבע זה מכבר שכאשר מדובר בעבירות שבוצעו מתוך מניע גזעני נדחים ככלל שיקולי ענישה אחרים, ובהם נסיבות אישיות ושיקולי שיקום, מפני שיקולי ההגנה על שלום הציבור וביטחונו ושיקולי הרתעת היחיד והרבים ...".

כאמור, מדובר בעבירות אחרות ובהחמרה מכוח היות המעשים גזעניים, תוך הפעלת סעיף 144 לחוק העונשין, אך הדברים רלבנטיים ושימיים, מקל וחומר כאשר מדובר במעשה טרור, והחמרה מכוח סעיף 37 לחוק המאבק בטרור.

בע"פ 1466/20 דלעיל, מדובר היה בקטין אשר ביצע עבירות של ניסיון הצתה בנסיבות מעשה טרור והפרת הוראה חוקית, הוטלו 26 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון, החמיר את הענישה והעמידה על 32 חודשים תוך שצוין כי גם תוצאה זו מקלה עם המשיב, אך אין דרכה של ערכאת הערעור למצות את מלוא חומרת הדין. מדובר בנסיבות בחומרה פחותה משמעותית מחומרת הנסיבות של ביצוע העבירות ע"י הנאשם, ומדובר בעבירות אשר אינן כוללות חבלה בכוונה מחמירה, כפי שבעניינו של הנאשם.

ב"כ הצדדים טענו להעדר פסיקה וענישה בעבירות ובנסיבות כבעניינו של הנאשם, ואכן, הפסיקה של בתי המשפט המחוזיים אליהם מפנים ב"כ הצדדים, אינה במדויק בעבירות ובנסיבות הללו.

בחינת הענישה בעבירות הללו, שלא בנסיבות מעשה טרור, מעלה קביעת מתחמי עונש הולם, כל מקרה לפי נסיבותיו, הנעים בין 4 ל - 7 שנות מאסר בתקיפה יחד עם שותפים של מתלון והטלת 5 שנות מאסר (ע"פ 2165/14 2187/14 **האדיה נ' מ"י** וערעור שכנגד (21.4.2015)); בין 3 ל - 7 שנות מאסר בכך שבעקבות עימות הוטחה קופת צדקה בפניו של מתלון אשר איבד את הכרתו, ונגרמו לו חבלות ותפרים, והוטלו 48 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 3799/14 **אבו שנוב נ' מ"י** (17.8.2015)); בין 4 ל - 8 שנות מאסר בפועל בגין פגיעה עם רכב במתלון קשיש בן 84, תוך שבבית המשפט העליון הוחמר העונש והועמד על 48 חודשים (ע"פ 7142/18 **מ"י נ' איאד דכור** (29.5.2019)).

פסיקה זו כאמור אינה מנחה בעבירות של מעשה טרור, ואולם, ניתן ללמוד על חומרת הענישה גם כאשר אין מדובר במעשה טרור, ומכאן שרף הענישה במעשה טרור צריך להיות מחמיר באופן משמעותי.

9. במסגרת חוק המאבק בטרור, ובהכפלת הענישה, במגבלת 25 שנים, בסעיף 37(א) יש כדי שינוי משמעותי בבחינה של המענה העונשי ההולם למעשים אלו.

בהינתן העובדה שהמחוקק התווה מדיניות ענישה מחמירה ביותר בעבירות טרור, הרי שיש ליישם זאת בכל אחד מהשלבים בתהליך גזירת העונש, הן בשלב קביעת מתחם העונש ההולם, והן בשלב הענישה אליו תהיה התייחסות בהמשך.

המענה העונשי ההולם לחומרת מעשי העבירה שבוצעו ע"י הנאשם, בנסיבות החמורות המפורטות לעיל, בעבירות אשר בוצעו מתוך מניעים לאומניים, אידיאולוגיים ופגיעה במתלון וברכוש, מהסיבה שהוא יהודי, צריך להיות מחמיר, וצריך לבטא את מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

מדובר בסדרת עבירות בכמה אירועים, המופנות כלפי אנשי הביטחון וכלפי המתלון, ומתחייבת למעשים אלו תגובה

עונשית מחמירה.

כאמור, ב"כ המאשימה עותרים לקביעת מתחם עונש הולם הכולל מאסר בפועל הנע בין 7 ל - 10 שנים, ומנגד, ב"כ הנאשם עותר לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 20 ל - 40 חודשי מאסר בפועל.

לאחר בחינת הנסיבות החמורות של ביצוע העבירות, תכלית ההחמרה בענישה, אשר נקבעה במסגרת סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, והפסיקה דלעיל, אני מוצא כי יש לקבל את עתירת המאשימה למתחם העונש ההולם.

המעשים החמורים מחייבים מענה עונשי אשר יבטא את חומרתם ויבטא את תכלית הוראת סעיף 37 לחוק המאבק בטרור, אשר הינה החמרה משמעותית בלחימה בטרור על כל היבטיו.

במעשיו גרם הנאשם לפגיעה במתלון, במישור הפיזי ובמישור הנפשי. הפגיעה במישור הנפשי הינה משמעותית כמפורט לעיל. המתלון העיד עליה ותיאר את מצבו בעקבות האירוע הקשה אותו חווה, אירוע אשר במסגרתו סבר כי יביא לסוף חייו. המתלון היה מצוי בסכנה ממשית לחייו, ופגיעה קשה זו במתלון, אשר הוא עודנו מתמודד ויתמודד עימה, צריכה לבוא לידי ביטוי גם היא במסגרת קביעת המענה העונשי הראוי בשלב קביעת המתחם.

המחוקק ביקש לבצע עליית מדרגה במאבק בטרור, במישור המשפט הפלילי, ויש ליישם זאת. בשלב קביעת מתחם העונש ההולם למעשים אלו, על המתחם לבטא את עליית המדרגה. המענה העונשי ההולם למעשים שכאלו, טרם כניסת סעיף 37 לחוק מאבק בטרור לתוקף, אינו כדוגמת המענה העונשי ההולם לאחריה.

אין מחלוקת בין הצדדים כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול העבירות, ואכן יש לראות במכלול העבירות, הגם שמדובר בכמה מעשים בכמה מועדים, כאירוע אחד אשר מתקיים ביחס אליו מבחן הקשר ההדוק, כאמור בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י (29.10.2014), וכן כאמור בע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מ"י (29.12.2014). מדובר במעשים שנעשו בסמיכות זמנים ועל רקע דומה. ואולם, הגם שמדובר בקביעת עונש הולם אחד, הרי שבקביעתו תבוא לידי ביטוי העובדה כי מדובר בשורת מעשים בעבירות ובמועדים שונים.

הענישה הינה אינדיבידואלית, ולכך ניתן ביטוי גם בשלב קביעת מתחם העונש ההולם, אשר נקבע בעיקר תוך התייחסות לנסיבות המסוימות של ביצוע עבירה. המשמעות הינה שילוב בין מידת החומרה אשר רואה המחוקק לעבירה מסוימת, אל מול מידת החומרה של נסיבות ביצועה, וקביעת המענה העונשי ההולם במקרה האינדיבידואלי בנסיבותיו. לציביון האינדיבידואלי בקביעת מתחם העונש ההולם ר' ע"פ 1323/13 רך חסן ואח' נ' מ"י (5.6.2013).

לאור כל האמור, מתחם העונש ההולם לעבירות אשר ביצע הנאשם, בנסיבות ביצוען, כולל מאסר בפועל הנע בין 7 ל - 10 שנים.

הענישה

10. הנאשם יליד שנת 2000, ולו עבר פלילי בעבירת שוד, בגינה הוא מרצה כעת מאסר בפועל של 18 חודשים. העבירות הנוכחיות בוצעו ע"י הנאשם, כאשר היה משוחרר בתנאים מגבילים בגין הליך עבירת השוד, ותוך הפרתם.

אינני מוצא מקום לחריגה ממתחם העונש ההולם, בעניינו של הנאשם, לא לקולא ולא לחומרה.

תסקיר שירות המבחן כאמור לעיל, סוקר את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, ואין הוא מעלה מקום לשיקולי שיקום. התמונה העולה מהתסקיר הינה בדבר רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום האלימות.

לזכותו של הנאשם יש להביא את קבלת האחריות, אך יש לציין כי גם בעניין זה היתה בעייתיות מסוימת, והיה צורך לקבל שוב את המענה וההתייחסות לעובדות כתב האישום המתוקן.

בהינתן עברו הפלילי של הנאשם, ובהעדר נימוקים למתן משקל לשיקולי שיקום, הרי שעל הענישה להיות מעל הרף התחתון של מתחם העונש ההולם.

שיקולי ענישה מרכזיים בעבירות הללו ובנסיבות כה חמורות של ביצוע, הינם שיקולי הרתעת הרבים, הרתעת היחיד, והגמול.

עבירות המהוות מעשה טרור מחייבות הדגשת שיקול הרתעת הרבים, כמו גם הגמול. בעניינו של הנאשם, בשים לב לעולה מתסקיר שירות המבחן וחזרתו על ביצוע עבירות, וביצוע תוך שהוא מצוי בתנאים מגבילים, הרי שיש לתת מקום גם לשיקול הרתעת היחיד.

ב"כ הנאשם טען כי במשפחתו של הנאשם לוחמים המשרתים במילואים, וכמה ממשפחתו הקרובה שירתו בתפקידי לוחמה, וכך גם עולה מהמסמכים נ/1 אשר הוגשו. אני מוצא כי יש לתת משקל מסוים לנסיבות משפחתיות אלו, אך הוא אינו גובר על הצורך במתן משקל מרכזי לשיקולי הענישה המפורטים לעיל.

מכל האמור, אני מוצא כי על הענישה להיות במסגרת חלקו העליון של מתחם העונש ההולם, מעט מעל אמצעו.

בנוסף למאסר בפועל יש להטיל מאסר מותנה משמעותי ופיצוי.

על הפיצוי לבטא את הפגיעה הקשה אשר פגע הנאשם עם אחרים, במתלונן. מדובר בפגיעה משמעותית ולפיכך על הפיצוי להיות משמעותי. הפיצוי בהליך הפלילי מבוצע על דרך האומדן, וכך ייעשה (ר' דנ"פ 5625/16 קארין נ')

בוקבזה (13.9.2017).

אשר למחלוקת בין הצדדים בשאלת אופן ריצוי המאסר, האם בחופף או במצטבר למאסר בפועל אשר הנאשם מרצה כעת, אני מוצא כי על הענישה להיות במצטבר. הנאשם ביצע את העבירות הנוכחיות לאחר שביצע את עבירת השוד, ותוך כדי כך שההליך בגין עבירת השוד מתנהל כנגדו. אם לא די בכך, הרי שהנאשם היה משוחרר בתנאים במסגרת ההליך בגין עבירת השוד, לא היה בכך כדי להרתיעו, והוא ביצע את העבירות הנוכחיות, תוך הפרת תנאי השחרור.

לפיכך, אין מקום לחפיפה בין העונשים.

11. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 9 שנים, מתקופת מאסרו ינוכו ימי מעצרו בגין הליך זה, על פי רישומי שב"ס, ואולם לא ינוכו ימי המעצר אשר חופפים לימי מאסרו בהליך האחר.

מאסרו של הנאשם ירוצה במצטבר לכל מאסר בפועל אחר אותו הוא מרצה כעת.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 24 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה מהעבירות לפיהן הורשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלונן נפגע העבירה, ע.ת.1, פיצוי בסך 100,000 ₪. הפיצוי ישולם ב - 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, התשלום הראשון בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי פרטים שימסרו למזכירות בית המשפט.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ב, 12 יולי 2022, במעמד הצדדים.